

Toinen matkapäivä

Pyörällä Sattajärveltä Pajalaan, Pajalasta Pellon Nivanpäään vöksi.

Matkapäiväkirjan mukaan
varovasti muokaten

Emme lähteneet liikkeelle kovin varhain maanantaiaamuna. Olimme majapaikassamme yötä ja aamupalalla. Sitten menimme tutustumaan Keron nahkatehtaaseen. Siellä osa työntekijöistä oli lomalla mutta toimintaa oli vielä kuulemma täksi viikoksi.

Täällä paketoimme liiat matkatavarat ja postitimme ne kotiin. Olihan siinä pukua ja parempia kenkiä, joita tuntui turhalta kuljettaa mukana, kun matkan edistymisestä ei ollut takeita.

Suunnistimme Pajalan kautta, koska paikalliset tuntuivat tietävän, että enemmän sisämaassa oleva tie olisi huonompikuntoinen kuin jokivarren tie. Jokivarren tie lienee myös vähemmän mäkinen.

Vähän jäi miettiä olo Pajalan seuroista. 150 vuotta sitten oli uskovaisten virrat kuin kevätpuot lähteneet liikkeelle jäisestä, routaisesta maasta. Missä olivat virrat nyt. Seuroissa toki oli väkeä mutta mutta. Onko sanannälkää vielä olemassa? Vaikuttaa siltä että lihakeiton nälkä on selvästi suurempi, niin tai riisipuuron tai kahvin himo tai tupakan himo. Mitä Jeesus sanoi; minun ruokani ja juomani on se, että minä teen isäni tahdon.

Sen enempää pohtimatta asiaa jatkoimme matkaa Pajalasta etelään. Olimme päättäneet pysyä Tornioon saakka Ruotsin puolella. Monet sanoivat, että Suomen puolella on paremmat tiet. NO se pitää paikkansa ja Ruotsin teissä näin pohjoisessa ei ole piennarta laisinkaan. Toisaalta useimmat autoilijat ajavat sen suuntaiset matkansa Suomen puolella ja se tekee pyörällä ajamisesta miellyttävämpää Ruotsin tyhjillä teillä, koska ei tarvitse jatkuvasti varoa rekkoja, pakuja, ja varomattomia henkilöautolla ajavia.

Ruotsin puoli näillä leveysasteilla on harvempaa asutukseltaan kuin Suomen puoli. Tien varret ovat melko metsäisiä eikä asutusta näe paljonkaan. Muutamain paikoin on tosi kaunista kuten Svansteinissa mutta sellaisia paikkoja on kuitenkin harvakseltaan. Ja kun kysyimme eräältä tytöltä, onko lähimailla kauppoja tai ruokapaikkoja, hän totesi että Pellossa on. Eli hmm sinne oli siitä yli kaksikymmentä kilometriä.

Jatkoimme siis sitä kohti ajatellen, että on olemassa Ruotsin puolen Pello myös. Mutta se ei jostakin syystä noussut esiin muuten kuin harvojen talojen muodossa. Seurasimme siellä eräässä risteyksessä olevaa tienviittoa, jossa ilmoitettiin leirialueesta. Kun olimme ajelleet muutamia kilometrejä, alkoi uskomme horjua kyltin informaatioarvoon ja niin kysyimme eräältä paikallisemmalta naisimmeiseltä, josko leirialue olisi olemassa. Hän totesi, ettei sellaista ole niillä main Ruotsin puolella mutta Suomessa Pellossa Nivanpäässä sellainen on.

Siis sinne. Jokivarressa on helppo ylitellä raja, koska sitä ei huomaa vaikka se on, jos ei muuta niin hajurako kumminkin. Entinen suomenkielinen asutus Ruotsissa on lähes tyystin ruotsalaistettu. Annapas olla Ahvenanmaa, sinnehän ei saa suomen kieltä tuoda. Rasismia molemmat.

No niin. Nivanpää osoittautui ihan hyväksi leirialueeksi. Saimme sieltä kohtuullisen hyvän mökin ja asetuimme taloksi. Tai oikeastaan vain heitimme sivulaukut ja muun painolastin pois ja lähdimme pyörimään kartsalle. Ensiksi söimme tukevan aterian ravintolassa, jossa myyjätyttönen oli ollut vasta vähän aikaa. Hän oli oikein positiivinen tapaus ja palveli hyvin.

Jonkin verran meillä oli kauppa-asioitakin. Mutta varsinaisesti emme osanneet bongaila mitään tavallisesta poikkeavia kohteita; niitä samoja s-marketteja bensa-asemia jne oli mutta muuten

köyhä kylä. Kävimme pyöräilemässä kirkolla, muutaman kilometrin päässä Nivanpäästä.

Valtakatu kulkee hienosti jokea myötäillen ja ainakin pyörän selästä näkymä on komea. Pellon kirkko on sodan jälkeen rakennettu koska entisen polttivat saksalaiset. Uusi on rakennettu lahjoitusvaroin, paljolti amerikkalaisten avulla. Aika laatikkomaisen näköinen rakennus kirkko on eikä sinne päässyt sisälle, ehkä se ei ole tiekirkko, ei näkynyt ainakaan merkkejä.

Ketään tuttua ei sattunut näkymään. Ja kun ei muita retkikohteita ilmaantunut hivuttauduimme leiripaikallemme. Siellä tutustuimme erääseen naishenkilöön, joka niinkään oli pyörällä retkeilemässä, muuten ainoa suomalainen sellainen, jona matkallamme näimme. Muut olivat ulkomaalaisia kuten viime kesänäkin. Tämä nainen oli sanojensa mukaan menossa Kilpisjärvelle.

Jokirannassa oli useita veneitä ja muutama vene oli ajelemassa joella. Kalastajat vuokrasivat niitä syystä, että vesi oli melko matalalla ja lähinnä keskellä uomaa oli sellainen syvennys, jossa lämpimällä kelillä kalat viihtyivät.

Kun olimme lähteneet Sattajärveltä, oli aurinko kyllä paistanut ja varsinkin sunnuntaina oli lämmin. Maanantaina aamu oli viileämpi mutta nyt Pellossa rupesi tuntumaan että sää on asettumassa lämpimäksi.

Varhain nukkumaan jotta varhain ennättää matkaan taas aamulla.

Päivän saldo ajokilometreinä oli noin 95.
Kilomterit eivät ole vain pisteestä a pisteeseen b vaan melko usein tulee mutkia matkaan, täytyy käydä kauppasioilla, nähtävyyksiä katsomassa, jos niitä on ja kirkkoja jne. Ja milläpä muulla kuin pyörällä.

Mitään vaurioita tai huoltotoimenpiteitä ei tarvinnut tehdä.

Tapani